

[DRABANCKI ai

drabancki, drabantski, drabański.

sg f G drabański(e)j. ◇ pl G drabanckich.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „drabant”; przeznaczony dla drabantów:

Wyrażenia: »drabańska izba«: Na Rabstinie do drabanskiej izby wprawił [szklarz] swoich szyb 70 Wawel 439.

»drabancka komor(k)a« [szyk zmienny]: Za 3 skoble na Rapstin do drabantskich komór Wawel 431; Cieślom 4, co robili na Rabstinie około komórek drabanckich Wawel 441.

MK